

sige — ledende jydsk Højreblad læser en direkte Opfordring til Statskup, til militært Diktatur, en Opfordring til Hæren om ikke at være Nikkedukker overfor en parlamentarisk Regering, men optræde selvstændigt, og jeg, som har fulgt dette Blad, ser, at det lige fra Krigens Udbrud daglig, systematisk har søgt at ophidse den offentlige Mening i en bestemt Retning til at tage Parti i Stormagtskampen, og saa læser en saadan Artikel — jeg skal ikke tilsmudse Rigsdagstidendens Blade med at læse den op, men jeg har den her i Haanden —, bruger jeg et stærkt Udtryk, og jeg spørger det ærede Medlem fra Kolding (Laursen), om han saa ikke anser det for berettiget. Det var for øvrigt en Allusion til, hvad en udenlandsk Monark en Gang har sagt, et Udtryk, som han senere har tilgivet dem, som han brugte det overfor. Naar jeg læser en anden Artikel i Chauvinistpressen af en bekendt Direktør og Ingeniør, som skriver, at han hellere ser Danmark komme ud i Krigen end den nuværende Forsvarsminister fortsætte, kan jeg ikke undlade at bruge et stærkt Udtryk i den Anledning, og Berettigelsen af det stærke Udtryk afhænger af de Udtalelser, hvoroverfor det er brugt. Men det gik det ærede Medlem fra Kolding udenom.

Naar jeg ser i en vis Presse saadanne Udtryk som, at det danske Folk danser om Guldkalven, eller et saadant Udtryk som, at det danske Folk for Tiden har Fedt om Hjertet, harmes jeg, og saa kan et Udtryk som „Hykler“ være overmaade berettiget, fordi det jo ikke er det danske Folk, der danser om Guldkalven. Det danske Folk lider netop under, at en lille Del af Folket danser om Guldkalven, og det er ikke det danske Folk, der har Fedt om Hjertet. Det er vist rigtigt, hvad den højtærede Konseilspræsident sagde en Gang for ikke længe siden, at Krigssituationen har gjort de rige rigere, men ogsaa de fattige fattigere. Den ubemidlede Del af Befolkningen her i Landet lider sandelig ikke af Fedtsyge, det er snarest en Afmagringskur, den er underkastet. Naar jeg saa ser saadanne Udtryk, falder et stærkt Udtryk naturligt. Man vil med disse Udtryk give det Udseende af, at der i disse Lag, disse Kredse findes en bunden Idealisme, der ikke kan faa Luft, der harmes over denne Materialisme, det vilde Spil, denne Spekulation, men saa siger jeg, at Adressen er fejl. Det danske Folk er ikke den rette Adressat, og saa siger jeg, at vil man give sin bundne Idealisme Luft

og Udtryk, behøver man ikke mellem Linierne og delvis ogsaa i Linierne næsten at beklage, at vi ikke kan komme til at slaas, naar alle de andre i Europa slaas — thi det er i Virkeligheden Baggrunden i den Presse —, saa er der mere end Virkefelt nok for mulig tilstedeværende bunden Idealisme. Den kunde udmærket godt give sig Udslag i et virkeligt samlende, fælles, nationalt, folkeligt Arbejde til Lindring af Dyrtiden for at komme det danske Folks store Flertal til Hjælp under disse Forhold.

Da nu det ærede Medlem fra Kolding har rettet et saadant Angreb mod mig og gjort det, som jeg synes, ganske løst, hvorfor jeg har protesteret, er jeg tilbøjelig til at sige til det ærede Medlem og hans Meningsfæller, at det forekommer mig, de ikke er berettigede til at bebrejde den Presse, som jeg har med at gøre, tilhørende det socialdemokratiske Parti, en særlig Uvederhæftighed, eller hvad man vil kalde det, særlig aggressive Tendenser, særlig løs og utiltalende Polemik. Jeg har den Sorg — nej, det vil jeg ikke sige —, jeg har som Dagbladsredaktør den Pligt, jeg kan sige det Hoveriarbejde, daglig at gennemlæse omtrent hele den danske Presse, og jeg vil da nævne nogle Ting, som jeg i den har fundet i de sidste Dage, og spørge det ærede Medlem fra Kolding, om han mener, slikt er en tiltalende Polemik overfor Modstandere. Og i Modsætning til det ærede Medlem fra Kolding, der angreb mig fuldkommen løst og ikke en Gang anførte Dag eller Sted for de Udtalelser, der skulde være faldet, eller hvilken Kilde, han havde, vil jeg belægge, hvad jeg her siger, med bestemte Beviser.

Det socialdemokratiske Parti holdt nylig en Kongres i Aarhus. Efter den Kongres fremkom der forskellige Angreb, særlig fra Venstrepressen og særlig den Bergske Presse, assisteret af et Blad oppe i Aalborg, og disse Angreb gik ganske udenom Kærnen i Sagen. Det var ikke Angreb paa vort Partis Principper eller Program eller de Realiteter, vi havde fremsat, det var udenom gaende, løse, vidtsvævende Angreb. Jeg vil slet ikke tale om, at man opdigtede en lille Historie om, hvad der skulde være sket paa Skibet, der førte Kongresdeltagerne fra Aarhus til København, hvor Kaffeopper med dobbelt rød Krone skulde have virket ejendommeligt, indtil jeg klarede Situationen med en lille Tale. Hvis den Historie havde været morsom, havde jeg